

РЕШЕНИЕ

№ 5715

гр. София, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100502271 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца ЗК „Л.И.“ АД срещу решение от 18.01.2023 г. по гр.д. №21347/2022 г. на Софийския районен съд, 113 състав, с което е отхвърлен предявеният от жалбоподателя срещу ЗАД „ОЗК - 3.“ установителен иск с правно основание чл.422 ГПК вр. чл.499 ал.7 КЗ вр. чл.127 ал.2 ЗЗД за сумата от 5597,88 лв., представляваща 1/2 част от изплатено по застраховка „Каско“ обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 02.11.2017 г. в Германия между застрахован при ищеца товарен автомобил „Даф“ с рег. № ***** с прикрепено към него ремарке „Юварцмюлер“ с рег. № ***** застраховано при ответника, и л.а. „БМВ“ с рег. № UL – LS 335, ведно със законната лихва от 25.01.2022 г. до окончателното изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по гр.д. №3491/2022 г. по описа на СРС, 113 състав, като ищецът е осъден да заплати на ответника разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Сочи, че процесният деликт е настъпил на територията на Република Германия, поради което е приложимо немското право. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли изцяло предявения иск. Претендира разноски.

Въззиваемата страна ЗАД „ОЗК - 3.“ в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна.**

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по

валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Основният спорен въпрос по делото е свързан с приложимото право спрямо отговорността на страните по сключените договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на товарния автомобил и полуремаркетото за вредите, настъпили в друга държава-членка на ЕС при управление на товарния автомобил, докато тегли полуремаркетото.

В решение на Съда на ЕС от 21.01.2016 год. по съединени дела C-359/14 и C-475/14 е прието, че при ПТП, причинено от теглещо превозно средство, снабдено с ремарке, приложимото право спрямо регресния иск на застрахователя на теглещото превозно средство, който е изплатил обезщетение на пострадалия при произшествието, предизвикано от водача на това превозно средство, срещу застрахователя на тегленото при произшествието ремарке, се определя съгласно чл.7 Регламент №593/2008 /Регламент „Рим I“/, ако правилата на деликтната отговорност, приложими спрямо това произшествие по силата на чл.4 и сл. Регламент №864/2007 /Регламент „Рим II“/ предвиждат разделяне на задължението за поправяне на вредите, т.е. предвиждат отговорност на собственика или държателя на ремаркетото наред с отговорността на собственика или ползвателя на теглещото превозно средство за възстановяване на вредите на пострадалото лице. В т. 54 от горепосоченото решение е изрично посочено, че задължението на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ да обезщети причинена на пострадало лице вреда не произтича от настъпването на самата вреда /чийто фактически състав, но и кръга лица, отговорни за обезщетяване на вредата, действително се определят според приложимото право по чл.4 и сл. Регламент „Рим II“/, а от договора, който го обвързва с отговорното застраховано лице, а в т.61 и 62 – че на първо място следва да се определи по какъв начин следва да бъде разпределено обезщетението за претърпените вреди в полза на пострадалото лице между водача и собственика на теглещото превозно средство, от една страна, и от друга страна, държателя на ремаркетото, в съответствие с правилата на приложимото национално право по силата на Регламент „Рим II“, а на второ място следва да се определи, в съответствие с чл.7 Регламент „Рим I“, кое е приложимото право спрямо договорите за застраховка, сключени между застрахователите – ищци в главните производства, и съответните застраховани от тях лица, за да се прецени дали и в каква степен тези застрахователи могат по пътя на суброгацията да упражнят правата на пострадалото лице спрямо застрахователя на ремаркетото.

От изложеното следва, че чл.7 Регламент „Рим I“ се прилага в случаите, в които правилата на деликтната отговорност, приложими спрямо произшествието по силата на чл.4 и сл. Регламент „Рим II“, предвиждат разделяне на задължението за поправяне на вредата. Настоящият случай е именно такъв – приложимото материално право в отношенията между пострадалия и застрахователя е това на Федерална Република Германия, което предвижда разделяне на отговорността между застрахователя на влекача и застрахователя на ремаркетото, поради което и приложимото материално право в отношенията между застрахователите на влекача и на тегленото от него ремарке следва да се определи по реда

на чл.7 Регламент „Рим I“. Доколкото в частност страните не са избрали приложимо право и няма съмнение, че двамата застрахователи имат обичайно местопребиваване на територията на Република България, то приложимо се явява българското право, а отделно от това следва да се посочи, че и двете застраховки са задължителни по смисъла на чл.7 пар.4 Регламент „Рим I“, като именно КЗ на Република България регламентира както задължението за сключване на застраховките /чл.483 КЗ/, така и обема на застрахователното покритие по тях /в т.ч. покритите рискове при застраховки „Гражданска отговорност“ от притежаване и използване на ремарке – чл.479 КЗ/. Съгласно нормата на чл.479 ал.1 КЗ /приложимо право съгласно чл.7 Регламент „Рим I“, вреди, нанесени от ремарке, което е свързано с МПС и е функционално зависимо от това МПС по време на движение, и/или когато то се е откачило по време на движение, се покриват от застрахователя по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, свързана с притежаването и ползването на теглещото МПС.

Следователно отговорността на ответника по процесния договор за застраховка „Гражданска отговорност“ не включва задължение за обезщетяване на вреди, нанесени при движение на ремаркетото от теглещо превозно средство, поради което и само на това основание релевираната претенция се явява неоснователна.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното решение на СРС – потвърдено.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на сумата от 100,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №825/18.01.2023 г., постановено по гр.д. №21347/2022 г. по описа на СРС, 113 състав.

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.” АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. *****, да заплати на **ЗАД „ОЗК - З.” АД**, ЕИК ***** седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК сумата от **100,00 лв.**, представляваща разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____